

kikkerperspectief

kikkerperspectief

(het lage standpunt kan het onderwerp groter en imposanter doen lijken en kan diepte en dramatiek toevoegen waardoor je een ander perspectief op de wereld krijgt.)

deel 1. tussentijds

tijd

bij kroos en jeugdig opgeschoten riet
verzilt mijn oud en taai verdriet.
zoals een kind opeens zijn kwijtgeraakte
stuiter vind, zijn grote glazen hartendief,
waardoor mij ogen opengaan voor groot
en nieuwer knikkerperspectief. ik rol
dit kleine landschap door en heb het lief
zoals de bonte koeien heerlijk rusten,
het kruidig gras zo lekker lusten en
mij de tijd dit alles schenkt.

Rotterdam in mineur

|
‘t is triestig dat het regent boven Rotterdam,
ik kwam voorbij, de schapen op de dam
stonden te schuilen in een natte wollen kluit
de poten dun als stokjes, stijf en stram.

de hoge torens doken op en muren snikten ‘t uit.
voor me, zag ik ineens woestijn, hoorde een herdersfluit,
bananenpalmen, sinaasappels, oosters fruit.
helaas, het beeld was vals, het fluiten loos geluid.

de lange aken klokten grijsig door de maas,
hij ving het ruisen breed gespreid. regen viel op de dwaas
die langs de oevers liep, regen die al maar viel.
veraf de grijze stad met het geheugen in de ziel.
’t is triestig nat en koud in Rotterdam.

naakt land

van deze bomen
zullen alle dromen
door de pijn van de
dood wreed worden
afgekap't het is al
met kille vingers
in witte ringen om
de stammen gelegd.

geen schaduwen
meer voor troost op
verend mos en onze
stemmen zijn met
het ruisen voorgoed
verstomd.

grootmacht komt
bevelen kwelen.
zaag om zaag,
tand om tand
bomen weg,
dromen weg
onverstand:
naakt land.

onbegrepen

onvoorstelbaar,
de teloorgang in tijd.
na veel gesproken woorden
komt soms dermate gapende leegte,
dat dood er altijd voortaan is-, maar
er was ook niets anders dan dood.
zo draagt een mens verlies

geruisloos door verlorenheid.
pijn van nooit verstaan wordt huid
strakker omhullend dan
ooit muren kerkers omsluiten.
niet zijn, ondanks dialogen in taal.
een toen, niet verstaan misschien,
niet geluisterd, niet begrepen.
nagalm in de ruimte van eens.

iedere troost wordt stof,
verwaaiend in de kosmos.

de wereld en ik

de wereld en mijn ik spreken mij aan
voorbij mijzelf, waarmee ik ja zeg maar niet doe.
wel anders wil. mijn ik dat dwalend mij doet gaan.
mij noodgedwongen doet bestaan maar hoe.

jij, jullie, zij, de vreemde ongekenden,
niemand hetzelfde en toch zo gelijkend op mijn ik.
wanneer we onze handen reiken, grijpen
we mis in het luchtledige verwaaide ogenblik.

samen, had je naïef gedacht. hallo, waar ben je dan?
ik sta hier aan de overkant. ik zie je niet.
de schaduw van mijn ik staat in de weg.
jij daar met jouw en ik met mijn verdriet.
ik zou de rafelige randjes van mijn zwerven willen breken,

och, laten we maar niet het trotse, hoge woord van liefde spreken...

warme avond

op een stoel, met de rug tegen de muur geleund
slaapt de oude man in laat zonlicht dat plast over
het kale pleintje ? de kat ligt geluidloos gapend
volledig uitgestrekt, hier kom ik slenterend thuis.

later kleurt het traag licht rood,
is de stoel is leeg geraakt. ik zet mij neer.

schaduwen glijden langs warme muren,
maskeren het donker waarin ik langzaam opga.
woorden voor een gedicht rijgen zich aaneen,
op stille voeten ga ik, door de deur die kiert,
denkend over de thuiskomst van het leven.

deze dag

dat op een dag zonder angst, het mogelijk is te kiezen
en op te gaan in de veelbelovende lente
onvolmaaktheden te laten voor wat ze zijn en

deze dag beleven zonder een zware steen op de maag
dwang en geweld gewoon weggooien bij het vuil
met wind en zeilende bolle wolken luid zingen

tussen opstijgende witte vogels tegen het hemelsblauw
één worden en met open mond verrukt zijn,
beseffen, ook deze dag kan de dood een vriend zijn.

ondanks rug en stijfheid

buiten lonkt. ondanks rug
en stijfheid ga ik langzaam
langs paden van gras.

stap voor stap vergezel ik
mijn schaduw. kijk
het landje van de boer.

hier ligt het water stil.
aan de overkant
droomt een blond paard.

zacht klokkend vaart een
meerkoet piepend zijn
jong vooruit. stijf maar

heel gelukkig, herbeleef
ik in de heen en weer
schietende stekelbaarzen

mijn jeugd. het geluk
ligt voor de hand.

langs paden van gras

ga ik mijn schaduw
vooruit naar huis. achter
me hinnikt het paard.

verlangen

geef ons taal
aan zwaaiend
klokkentouw zo dat
houvast klinkend als
bronzen bellen
ruimte geeft,
waar men leeft!
laat de zin zingen
zodat het blauw
echoot achter wolken
van het verlangen.
waar wij in heldere klank
elkaar ontmoeten.

binnen

zie hier dit lenteland onder verhullend dek,
en alle vogels keren weer uit afrika.
bij ons geen vogelgriep maar corona.
een gaat voorop en anderen komen na.

ze vliegen zwijgend over, gek.
behoedzaam ben ik, sta versteld.
mensen als vogels zo onschuldig. maar
weldra zijn onze dagen reeds geteld.

o, moordenaar. vóór ademen knijpt,
de keel raspt en ik hoest tot op het bot,
vlucht ik voordat jij aan je zeisjes slijpt.
ik ga nooit dood. mij krijg jij niet kapot.
hier hecht ik af verberg ik mij. vaarwel.
een vrije vogel, gok in eigen spel.

herfst voor mijzelf

zie toch de kaalslag in het duin
hoe blad van boomvoet tot de kruin
zich heeft verzameld tot gewemel
onder een strak gespannen hemel!
het roert en raast en rolt en tolt
alsof het nooit raakt uitgedold
om aangekomen op de grond
maar rond te draaien rond en rond,
dwaas voort geblazen door de wind
schopvoetend spelend als een kind.
wekenlang heeft de herfst gebloosd
en ik in rood en goud verpoosd
om van dit laat geluk te proeven.
laat mij toch herfstig nog wat toeven...